

[Julin.]

for at faa Sygehus-Toget genindført, og Byraadet har indsendt Ansøgning herom til Statsbanernes Generaldirektorat, hvori man har anmodet Generaldirektøren om en meget hurtig Afgørelse. Et Motortog kan ikke bruge mange Liter Benzin paa den Tid, og det, at Toget er faldet bort, er uden al Tvivl alt andet end benzinbesparende. Adskillige, der ikke kan ofre 7 Timer paa et Sygebesøg, maa nu benytte Droskebiler, medens enkelte private Bilister har faaet tildelt Benzin til Sygehusture. Resultatet er sikkert, at der bruges langt mere Benzin, end der vilde medgaa, hvis man indsatte Toget paa Ruten igen. Det maa være et rimeligt Krav, at en By som Struer med godt 6 000 Indbyggere — foruden Oplandet —, som er henvist til at benytte Sygehuset i Holstebro, har en nogenlunde let Adgang dertil. Jeg skal derfor tillade mig at rette en Opfordring til den højtærede Minister for offentlige Arbejder om omgaaende at lade undersøge, om der ikke snarere end snart kan blive draget Omsorg for, at det ønskede Tog igen kommer til at rulle mellem de to Byer til Gavn, Glæde og Besparelse for alle Parter.

Flere tidligere ærede Talere har under denne Finanslovdebate været inde paa en Omtale af Højskolernes store Betydning for den opvoksende Slægt og derigennem for hele vort Folkeliv. Jeg skal derfor ikke ved denne Lejlighed komme ind paa en nærmere Omtale af dette vigtige Spørgsmaal. Kun ønsker jeg at bringe den højtærede Undervisningsminister en Tak, fordi han har søgt bevilget et øget Tilskud til trængende højskolesøgende unge. Men herudover ønsker jeg at gøre den Bemærkning, at det ikke maa glemmes, at Krisen og Krigen og de mange ekstraordinære Indkaldelser har ført det uheldige med sig, at mange af Højskolerne maa køre med et stærkt reduceret Elevtal, og det vil sikkert knibe for adskillige af Skolerne at klare det økonomiske under disse Forhold. Det vil derfor være nødvendigt at tage under Overvejelse, under hvilke Former der af Samfundet kan rækkes disse Skoler en hjælpende Haand.

Jeg føler ogsaa Trang til at takke den højtærede Forsvarsminister for de anerkennende Ord, han forleden udtalte her i Salen om det omfattende Arbejde, som Soldaterhjemmene udøver blandt Soldaterne. Som gammel Soldat og som gammel Ven af K. F. U. M.s Soldatarbejde glædede det mig meget at høre, at Forsvarsministeren havde Forstaaelse af dette Arbejdes over-

ordentlig store Betydning for det indkaldte Mandskab.

Jeg haaber, at jeg uden Fortrydelse fra nogen Side sluttelig maa fremføre følgende: Ved det nordiske Fredsmøde, der blev afholdt Fredag den 3. ds. i Studenterforeningen, og ved hvilket Repræsentanter for de 4 nordiske Lande, Sverige, Norge, Island og Danmark, førte Ordet, blev der, efter hvad „Kristeligt Dagblad“ meddeler, ved de mænnende Ord, der blev talt, rettet en kraftig Opfordring til gennem personlig Indsats i Kristendommens Aand at forberede den Fred, som vi alle haaber skal afløse det Had og Fjendskab, der nu er i Færd med at styrte Europa ud i kaotiske Tilstande. Og Bladet gengiver den sidste Taler, den kendte svenske Forfatter Harry Blombergs Slutningsord: „Det eneste, der kan skabe en ny Verden, er, at Kristus kommer ind i vore Samvittigheder, i vore Organisationer, i vore Nationer.“ Denne Udtalelse kan jeg helt og fuldt give Tilslutning, og jeg maa maaske stilfærdigt føje til, at disse sande og betænksomme Ord minder mig om Mottoet for Verdenssøndagsskolemødet i Oslo i Juli 1936, hvor 2 520 delegerede fra 47 Nationer, repræsenterende 70 forskellige Kirkesamfund, var samlede for at drøfte det verdensomspændende kristelige Børnearbejde. Mottoet var: Kristus, Verdens Haab!

Kristian Nygaard: Modig og kæk var den Redningsdaad, som de to danske Flyvere Løjtnant Helvard og Kvartermester Kaj Petersen udførte Lørdag den 21. Oktober, efter at det tyske Forpostskib Ester 701 var sprængt i Minefeltet ikke langt fra Møns Kyst. Smuk og værdig var den inderlige Deltagelse, den mønske Befolkning udviste i Anledning af Ulykken. Storslaet var Begravelsen, som Stege By gav de 28 ilanddrevne Lig af det tyske Mandskab. Jeg finder det naturligt, at der fra Folkeetingets Talerstol skal lyde en Tak til de to kække Redningsmænd for deres Daad. De skal vide, at vi er stolte over, at vi har en Ungdom, der uden Betænkning meldte sig til Hjælpen, da de forstod, den var nødvendig, selv om den kun kunde ydes under den allerstørste Fare for deres eget Liv. Men ogsaa Mønboerne og Folkene fra Nyord fortjener Tak for værdifuld Hjælp og Deltagelse i de sorgtunge Dage. Den dybe Menneskelighed og Medfølelse, som Befolkningen dernede udviste mod de forulykkede og de efterlevende Tyskere, vil huskes med Tak og Beundring af store Dele af de to Nabofolk.